

פתיחה לפרק "האשה"

יִדְבְּרוּ אֶל-כָּל-עַדַת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּעֲשֹׂר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה יִקְחוּ לָהֶם אִישׁ
שֶׁה לְבֵית-אֵבֶת שָׁה לְבֵית. וְאִם יִמְעַט הַבַּיִת מֵהֵיחַת מִשָּׂה וְלָקַח הוּא
וְשָׁכְנוּ הַקְּרוֹב אֶל-בֵּיתוֹ בְּמַכְסַת גִּפְשַׁת אִישׁ לְפִי אָכְלוּ תִכְסּוּ עַל הַשָּׂה.
שֶׁה תָּמִים זָכַר בְּן-שָׁנָה יִהְיֶה לָכֶם מִן הַכֹּכְשִׁים וּמִן הַעֲזִים תִּקְחוּ.

(שמות יב, גה)

וְכָל-עֶבֶד אִישׁ מִקְּנֵת-כֶּסֶף וּמִלְתָּה אֹתוֹ אִם יֹאכֵל בּוֹ: תוֹשֵׁב וְשָׂכִיר לֹא
יֹאכֵל בּוֹ: בְּבַיִת אֶחָד יֹאכֵל לֹא-תוֹצִיא מִן-הַבַּיִת מִן-הַבֶּשֶׂר חוּצָה וְעֵצִים
לֹא תִשְׁבְּרוּ-בּוֹ.

(שם מדמו)

וְכִי-יִגִּיר אִתְּךָ גֵר וְעָשָׂה פֶסַח לְה' הַמּוֹל לּוֹ כָּל-זָכָר וְאִם יִקְרַב
לְעַשְׂתּוֹ וְהָיָה כְּאֹרֶחַ הָאָרֶץ וְכָל-עָרַל לֹא-יֹאכֵל בּוֹ.

(שם מח)

לחבורה קיימת; האם חבורה היא דוקא בת
אנשים אחדים או שמא גם אחד יחיד מהווה
"חבורה" לצורך זה?

ומכאן גם לבירור ספקות העשויים להתעורר
תוך כדי התכונה לקראת הקרבת הקרבן: מה
הדין במקרה של ספק בנוגע לאדם מסוים
לאיזו חבורה לצרפו, היש כללים קבועים בזה
או שמא דנים בכל מקרה ומקרה לגופו? מה
הדין כאשר לא ברור לאנשי החבורה איזהו
הקרבן, בין אם זה מסיבת התערבות הקרבנות
זה בזה, ובין אם לא הוברר מה רוצים
להקריב: גדי או טלה, או כיוצא באלה.

שאלות אלה והנושאים המסתעפים מהן הן
עיקרו של פרק זה.

פרק זה עוסק כולו בנושא אחד ובפרטים
המסתעפים ממנו – בחבורת הפסח, בסיומו
של הפרק הקודם כבר דובר במצוה לאכול
את הפסח בחבורה, וכאן דנים בשאלות מי
הם הזכאים להשתתף בחבורת הפסח ומי הם
שאינם זכאים לכך; כיצד, ועד מתי, אפשר
להצטרף אל החבורה ("נמנים על הפסח");
כיצד, ומתי, אפשר לצאת מחבורה זו
("מושכים את ידיהם").

נוסף לקביעות כלליות אלה יש צורך לעיין
בפרטים רבים: טמא פסול לאכילת הפסח,
אך מה היא ההגדרה של טמא לענין זה?
האם נשים עבדים וקטנים חייבים בפסח
מכוח עצמם או שהם רק רשאים להצטרף